

Daglas Adams

AUTOSTOPERSKI
VODIČ KROZ
GALAKSIJU

Beograd, 2008.

1.

Kuća se nalazila na malom uzvišenju, pokraj same ivice sela. Stajala je sasvim samotna, okrenuta prema prostranom predelu ratarske oblasti Vest Kantrija. Nije to ni u kom pogledu bila izuzetna kuća - bila je stara možda tridesetak godina, omanja, četvrtasta, zidana od cigle, a na prednjoj strani imala je četiri prozora koji su bili takvog oblika i veličine da su, manje ili više, delovali prilično nakaradno.

Jedina osoba kojoj je ta kuća išta značila bio je Artur Dent, a i to samo zbog toga što je slučajno živeo u njoj. Stanovao je na tom mestu skoro tri godine, još od kako se iselio iz Londona, zbog toga što se tamo neprestano osećao nervozno i razdražljivo. Imao je tridesetak godina, bio je visok, tamnokos i stalno zbog nečega napet. Najviše ga je brinulo to što su ga ljudi neprestano zapitkivali zbog čega deluje tako zabrinuto. Bio je zaposlen u jednoj radio-stanici i imao je običaj da govori svojim prijateljima kako je tamo mnogo zanimljivije nego što oni verovatno misle. I bilo je zanimljivije - većina njegovih prijatelja radila je, naime, po reklamnim odeljenjima.

U sredu uveče pljuštala je kiša, livada je bila sva mokra i blatnjava, ali u četvrtak izjutra sunce je bilo jarko i blistavo, obasjavajući, kako se ispostavilo, kuću Artura Denta poslednji put.

Artur još nije bio svestan činjenice da opštinari nameravaju da sruše njegovu kuću kako bi na njenom mestu bio sagrađen put.

U osam sati u četvrtak izjutra Artur se nije osećao baš kao da su mu sve koze na broju. Probudio se sav na tri ćoška, smušeno se vrteo po sobi, otvorio prozor, spazio buldožer, našao svoje papuče i oteturao se do kupatila da bi se umio.

Malo paste na četkicu - taako. Trljaj.

Ogledalce za brijanje - okrenuto prema tavanici. Pomerio ga je. Na trenutak, odražavalo je sliku drugog buldožera kroz prozor kupatila. Namešteno kako valja, prikazivalo je dlačice na Arturovoj bradi. Izbrijao ih je, umio se, obrisao i oteturao do kuhinje da pronade nešto što bi gricnuo.

Čajnik, utikač, frižider, mleko, kafa. Zev.

Reč buldožer prošla mu je umom u potrazi za nečim s čime bi se povezala.

Buldožer koji se video kroz prozor kuhinje bio je poprilično veliki.

Buljio je u njega.

'Žuti', pomislio je i oteturao se nazad do spavaće sobe da bi se obukao.

U prolazu, zastao je kod kupatila da bi popio veliku čašu vode, pa zatim još jednu. Počeo je da sumnja da je, u stvari, mamuran. Ali zbog čega bi bio mamuran? Da se nije sinoć napio? Zaključio je da jeste. Zapazio je odraz u ogledalcu za brijanje. 'Žuti', pomislio je i produžio do spavaće sobe.

Stajao je i mozgao. Krčma, pomisli on. O, Bože, krčma. Kao kroz maglu sećao se da je bio besan zbog nečega što je smatrao izuzetno bitnim. Pričao je ljudima o tome - u stvari, zaključio je, govorio im je prilično dugo: u sećanju mu je najjače ostao prizor staklastih pogleda na licima prisutnih. Bilo je to nešto o novoj obilaznici za koju je upravo saznao. Izgleda da je njena izgradnja planirana već mesecima, samo što, kako se činilo, niko pojma nije imao o tome. Smešno. Popio je gutljaj vode. Srediće se to samo od sebe, zaključio je on; niko

nije želeo izgradnju obilaznice, opštinari nisu imali nikakvu podršku u narodu. Srediće se to samo od sebe.

Ali, Bože, kakav je samo gadan mamurluk zaradio. Pogledao se u ogledalu na vratima ormara. Isplazio je jezik. 'Žuti', prođe mu kroz glavu. Reč 'žuti' vrzmala mu se po mislima u potrazi za nečim s čime bi se povezala.

Petnaest sekundi kasnije nalazio se van kuće i ležao na putu velikom, žutom buldožeru koji se približavao preko staze u njegovom vrtu.

Gospodin L. Proser bio je, kako se to obično kaže, samo čovek. Drugim rečima, on je bio dvonožni, ugljenični organizam koji je nastao kao evolucioniji potomak majmuna. Još tačnije, bio je star četrdeset godina, izgledao je gojazan, delovao je neugledno i radio je kao službenik opštine. Postojala je jedna zanimljiva pojedinost u vezi s njim, iako nije bila poznata ni njemu samome: on je bio direktni potomak Džingis Kana po muškoj liniji, premda su pokolenja što su minula u međuvremenu i mešanje rasa toliko ispremetali gene da nije imao nikakvih приметnih mongolskih crta; jedini preostali tragovi koje je slavni predač ostavio na njemu bili su oveći stomak i sklonost ka malim krznenim kapama.

On ni u kom slučaju nije bio veliki ratnik: borio se samo sa sopstvenim brigama. Danas je bio posebno zabrinut jer je nešto u njegovom poslu ozbiljno pošlo kako ne treba - a posao mu je bio da do smiraja dana ukloni kuću Artura Denta.

„Ma hajte, gospodine Dente”, rekao je, „ništa vam ne vredi, znate. Ne možete u beskraj ležati pred buldožerom.” Pokušao je da natera svoje oči da gnevno blesnu, ali to mu nikako nije polazilo za rukom.

Artur je ležao i šljapkao po blatu.

„Prihvatam izazov”, rekao je. „Videćemo ko će prvi da zarđa.”

„Bojim se da ćete morati da se naviknete na tu pomisao”, rekao je gospodin Proser, pomilovao svoju krznenu kapu i lepše je namestio na glavi. „Ova obilaznica mora da se gradi i biće sagrađena!”

„Prvo da čujem”, reče Artur, „zašto mora da se gradi?”

Gospodin Proser zamahnu da mu pripreti prstom, a onda zastade i spusti ruku.

„A šta vi mislite, zbog čega mora da se gradi?” upitao je. „Pa to je obilaznica! Obilaznice moraju da se grade.”

Obilaznice predstavljaju sredstva koja nekim ljudima omogućuju da jure iz tačke A u tačku B, dok drugi ljudi jure iz tačke B u tačku A. Ljudi u tački C, koja se nalazi između ove dve i koju oni obilaze, često se pitaju šta je to tako lepo u tački A kada toliko ljudi iz tačke B žudi da se nađe u njoj i šta je to tako lepo u tački B kada toliko ljudi iz tačke A žudi da se nađe u njoj. Oni često požele da se ljudi jednon za svagda odluče gde, kog đavola, žele da budu.

Gospodin Proser je želeo da bude u tački D. Tačka D nije se nalazila na nekom određenom mestu, bila je to naprosto zgodna tačka na velikoj udaljenosti od tačaka A, B i C. U tački D nabavio bi lepo, malo imanje s kućicom, na čija bi vrata postavio ukrštene sekire, a onda bi uživao u tački E, odnosno u krčmi, koja je najbliža tački D. Njegova žena više bi volela da kuću ukrašava puzavicama, ali njemu su se dopadale sekire. Nije znao zašto - sekire su mu se naprosto sviđale. Onda je video podsmešljive izraze na licima vozača buldožera i pocrveneo do ušiju.

Premestio se s noge na nogu, ali i na jednoj i na drugoj bilo mu je podjednako neugodno. Bilo je vidljivo da je neko ovde očajno nesposoban, a gospodin Proser se molio da on ne ispadne taj.

Zato reče: „Znate, bilo je dovoljno vremena da uložite žalbu ili zahtev za preispitivanje odluke u zakonskom roku.”

„Zakonskom roku?” huknuo je Artur. „Zakonskom roku? Prvi put sam čuo za ovo kada je juče radnik došao do moje kuće. Pitao sam ga da li je došao da mi opere prozore, a on reče, ne, došao je da mi uništi kuću. Razume se, to mi nije odmah rekao. O, ne. Najpre je obrisao par prozora i naplatio mi petaka. Tek posle mi je rekao.”

„Ali, gospodine Dente, planovi su bili svima na raspolaganju u opštinskom odeljenju za planiranje, tokom poslednjih devet meseci.”

„A je li? E pa, kada sam čuo za to, odmah sam otišao da ih vidim, juče popodne. Niste se baš pretrgli da skrenete pažnju na njih, zar ne? Hoću da kažem, nikome niste rekli ni reč.”

„Ali planovi su bili na raspolaganju...”

„Na raspolaganju? Na kraju sam morao da siđem u podrum da bih ih našao.”

„Odeljenje za uvid u dokumentaciju nalazi se tamo.”

„S baterijskom svetiljkom.”

„Ah, pa verovatno je nestalo struje.”

„Baš kao i stepenica.”

„Ali, čujte, pa našli ste dokument, zar ne?”

„Da”, reče Artur. „Da, našao sam ga. Bio je izložen na uvid na dnu zaključanog plakara gurnutog u neupotrebljavano kupatilo na čijim je vratima stojao natpis ‘Čuvaj se leoparda.’”

Iznad njih promače oblak. Bacio je senku na Artura Denta, opruženog u ledenom blatu. Bacio je senku na kuću Artura Denta. Gospodin Proser se naroguši.

„Pa, baš i nije neka kuća”, rekao je.

„Žalim, meni se dopada.”

„Dopala bi vam se i obilaznica.”

„E, sad, dosta!” reče Artur Dent. „Prekini čoveče i nosi se odavde - a možeš da poneseš i svoju prokletu obilaznicu. Ovde nemaš šta da tražiš, je l’ shvataš?”

Gospodin Proser par puta otvori i zatvori usta, a um mu na trenutak ispuni neobjašnjiva, ali izuzetno privlačna slika kuće Artura Denta obuhvaćene vatrom i samog Artura koji vrišteći istrčava iz usplamtele ruševine s najmanje tri teška koplja zarivena u leđa. Gospodina Prosera često su morale slične prikaze. On na trenutak uzdrhta, a potom se sabra.

„Gospodine Dente”, reče najzad.

„Molim? Da?” odvrati Artur.

„Imam neke informacije za vas. Šta mislite, koliko bi vas oštetiio ovaj buldožer kada bih dao da pređe preko vas?”

„Koliko?” reče Artur.

„Nimalo”, rekao je gospodin Proser i nervozno se udaljio. Pitao se zbog čega mu je um ispunila slika hiljadu raščerupanih konjanika koji urlaju na njega.

Čudnom igrom slučaja, ta reč 'nimalo' vrlo je precizno označavala koliko je evolucionni potomak majmuna, Artur Dent, slutio da jedan od njegovih najboljih drugova nije evolucionni potomak majmuna i da potiče sa male planete u blizini Betelgeza, a ne iz Gildforda, kako je obično pričao.

Artur Dent nije to ni u snu pomislio.

Taj njegov prijatelj prvi put je stigao na Zemlju pre petnaestak godina i svim silama se upinjao da se uklopi u zemaljsko društvo - uz, mora se priznati, dosta uspeha. Na primer, tih petnaest godina proveo je praveći se da je nezaposleni glumac, što je delovalo prilično uverljivo.

Ali napravio je nepažljivo jednu omašku, jer nije posvetio dovoljno vremena pripremnom istraživanju. Informacije koje je sakupio navele su ga da izabere ime 'Ford Prefekt', ubeđen da je savim neupadljivo.

Inače nije bio upadljivo visok, lice mu je bilo neobično, ali ne i upadljivo zgodno. Kosa mu je bila glatka, svetloriđa i začesljana unazad na slepoočnicama. Koža nosa kao da mu je takođe bila povučena unazad. U njegovom izgledu postojalo je nešto jedva primetno čudno, ali bilo je teško reći šta. Možda se činilo da mu oči ne trepću dovoljno, pa kad biste malo duže razgovarali s njim, vaše oči bi nevoljno počele da suze umesto njegovih. Možda je posredi bilo to što se smešio za nijansu preširoko, odajući utisak da će posegnuti rukom i zgrabiti sagovornika za vrat.

Većini drugova, koje je stekao na Zemlji, delovao je neobično, ali bezopasno - aljkavi mladić sklon kapljici i pomalo čudnih navika. Recimo, često je nepozvan upadao na univerzitetske zabave, napijao se do daske i zatim zavitlavao svakog astrofizičara na kojeg naiđe, sve dok ga ne izbace.

Ponekad bi ga obuzimalo neobično odsutno raspoloženje i tada bi kao hipnotisan zurio u nebo sve dok ga neko ne bi upitao šta to radi. Onda bi se trgao, pogleda punog krivice, a potom opustio i nasmejao.

„Oh, ništa, tražim leteće tanjire”, našalio bi se, a svi bi se nasmejali i pitali ga kakve to leteće tanjire traži.

„Zelene!” odvratio bi uz lukav smešak; zatim bi se na trenutak divlje nasmejao, pa stušio u najbliži bar i naručio ogromnu turu pića.

Takve večeri obično su se rđavo završavale. Ford bi navalio na viski, pa bi odvukao neku curu u ćošak i tamo joj pijano objašnjavao kako, istini za volju, boja letećih tanjira i nije baš toliko bitna.

Posle toga, dok bi se batrgao noćnim ulicama, često je pitao policajce na koje je nailazio, znaju li kako da stigne do Betelgeza. Policajci bi mu obično kazali nešto kao: „Zar vam se ne čini da je vreme da pođete kući, gospodine?”

„Pokušavam, mali, pokušavam”, odgovarao bi Ford bez razlike u takvim prilikama.

U stvari, kad god je rasejano piljio u nebo, tragao je za bilo kakvim letećim tanjirima. Razlog zbog koga je pominjao zeleno bio je taj što je zeleno bilo tradicionalna boja svemirske uniforme trgovačkih izviđača sa Betelgeza.

Ford Prefekt očajnički je želeo da što pre naiđe bilo kakav leteći tanjir, jer petnaest godina suviše je dugo za zaglavljivanje bilo gde, a naročito na tako očajno dosadnom mestu kao što je Zemlja.

Ford je želeo da leteći tanjir prispe što pre, jer znao je kako da ga navede da sleti i da ga poveze. On je poznao načine da vidi divote Vaseljene za manje od trideset altairskih dolara dnevno.

Jednom rečju, Ford Prefekt bio je zagriženi saradnik znamenite institucije zvane 'Autostoperski vodič kroz Galaksiju'.

Poznato je da se ljudska bića izvrsno prilagođavaju, i do trenutka kada je došlo vreme ručku život u okolini Arturove kuće sasvim se ustalio. Arturova uloga bila je da leži i šljapka po blatu i da povremeno traži da vidi advokata, svoju majku ili Bibliju; uloga gospodina

Prosera bila je da s vremena na vreme navaljuje na Artura svojim lukavstvima, kao što su govor Za Dobrobit Naroda, govor o Napretku, govor Znate Jednom Su I Meni Srušili Kuću A Ja Se Nisam Ni Osvrnio i uopšte sva moguća ulagivanja i pretnje; uloga buldožerista bila je da sede, pijuckaju kafu i razmatraju kako da iskoriste sindikalne propise, ne bi li preokrenuli situaciju u svoju korist.

Zemlja se lagano kretala svojom dnevnom putanjom.

Sunce poče da suši blato u kome je ležao Artur.

Na njega ponovo pade senka.

„Zdravo, Arture”, rekla je senka.

Artur podiže pogled, žmirkajući, i zaprepasti se kad vide da nad njim stoji Ford Prefekt.

„Forde! Zdravo, kako si?”

„Fino”, reče Ford, „Čuj, jesi li zauzet?”

„Jesam li zauzet?” uzviknu Artur. „Pa, moram da ležim pred ovim buldožerima, jer će mi srušiti kuću ako to ne budem radio, ali inače ... Pa, ne, nisam posebno zauzet, zašto pitaš?”

Na Betelgezu ne znaju za sarkazam i Ford Prefekt često nije uspevaao da ga primeti ukoliko ne bi bio usredsređen. On reče: „Odlično, znaš li gde bismo onda mogli da porazgovaramo?”

„Šta?” uzviknu Artur Dent.

Činilo se da nekoliko sekundi Ford Prefekt ne obraća pažnju na njega, jer je netremice piljio u nebo, poput zeca koji čeka da ga zgaze kola. Onda je iznenada čučnuo pored Artura.

„Moramo da porazgovaramo”, uzbuđeno je rekao.

„Odlično”, reče Artur. „Govori.”

„I da nešto popijemo”, reče Ford. „Neophodno je da porazgovaramo i da nešto popijemo. Smesta. Idemo do krčme u selu.”

On ponovo pogleda u nebo, uznemireno, kao da nešto očekuje.

„Ali, čoveče, zar ne shvataš?” dreknu Artur. Pokazao je na Prosera. „Taj tip hoće da mi sruši kuću!”

Ford zbunjeno pogleda.

„Pa to može i dok nisi tu, zar ne?” upitao je.

„Ali ja ne želim da on to učini!”

„Ah.”

„Slušaj, Forde, šta ti je?” upita Artur.

„Ništa. Nije mi ništa. Čuj - moram da ti kažem najvažniju stvar koju si ikada čuo. Moram ti reći smesta, i to za barom krčme 'Kod konja i konjušara.’”

„Ali zašto?”

„Jer će ti žestoko piće biti neophodno.”

Ford je netremice gledao Artura i Artur sa zaprepaščenjem shvati da volja počinje da mu slabi. On nije znao da je to zbog stare igre koju je Ford naučio po hipersvemirskim lukama koje su se nalazile pored rudnika mandranita u zvezdanom sistemu Orion Beta.

Igra pomalo liči na zemaljsku igru zvanu indijanski dvoboj, a igra se na sledeći način:

Dva suparnika sedaju za sto jedan naspram drugog, s čašom ispred svakog od njih.

Između njih smešta se boca žestokog pića zvanog džanks (kao što je ovekovečeno u onoj staroj orionskoj rudarskoj pesmi: „O nemoj mi sipati više tog starog džanksa / ne, nemoj mi sipati tog starog džanksa / Jer glava će da mi puca, jezik da mi muca, oči će vatra da mi kljuca, a srce prestati da kuca / ma daj, sipaj mi još tog grešnog, starog džanksa”).

Oba takmaca usredsređuju se na bocu i pokušavaju da je otvore i naspu piće u protivnikovu čašu - a ovaj tada mora da ga popije.

Boca se potom iznova puni. Igra se ponavlja. Pa još jednom.

Kad jednom počnete da gubite, verovatno će vam se to dešavati i dalje, jer jedna od posledica džanksa jeste da potiskuje telepsihičke moći.

Čim se predviđena količina utroši, pobeđeni mora za kaznu da učini nešto što je najčešće nepristojno biološki.

Ford Prefekt uglavnom je namerno gubio.

Ford je piljio u Artura, koji počeo da misli kako bi možda, na kraju krajeva, i mogao da ode do 'Konja i konjušara’.

„Ali moja kuća...?” upitao je Artur tužnim glasom.

Ford pogleda gospodina Prosera i na um mu iznenada pade podla misao.

„On bi da ti sruši kuću?”

„Da, hoće da gradi...”

„A ne može, jer ti ležiš pred buldožerima?”

„Da, i...”

„Ubeđen sam da možemo to nekako da sredimo”, reče Ford. „Gospodine, molim vas!” uzviknu on.

Gospodin Proser (koji se upravo raspravljao s predstavnikom vozača buldožera o tome da li Artur Dent predstavlja pretnju po njihovo mentalno zdravlje i koliko treba da im se doplati ukoliko je tako) hitro se okrenuo. On se lecnu kada vide da Artur više nije sam.

„Da? Molim?” reče on. „Da li se gospodine Dent opametio?”

„Pretpostavimo na trenutak”, reče Ford, „da nije.”

„I?” uzdahnu gospodin Proser.

„I pretpostavimo”, reče Ford, „da on namerava da ostane ovde čitav dan.”

„Pa?”

„Znači, vaši ljudi će čekati čitav dan i neće raditi ništa?”

„Može biti, može biti...”

„Pa, ukoliko ste to ionako odlučili, on u stvari ne mora sve vreme da leži ovde, zar ne?”

„Šta?”

„On vam zapravo”, reče Ford strpljivo, „nije neophodan.”

Gospodin Proser se zamisli.

„Pa, ne, u stvari, ne...” rekao je on, „ne baš neophodan...” Proser se zabrinu. Pomislio je kako neko od njih dvojice nije sasvim čitav.

Ford reče: „Prema tome, ukoliko budete zamislili da je on, u stvari, ovde, gospodin Dent i ja možemo da šmugnemo u krčmu na jedno pola sata. Kako vam se to čini?”

Gospodinu Proseru se to činilo potpuno uvrnuto.

„Čini mi se baš pametno...” reče on umirujućim glasom, pitajući se koga bi on to da umiri.

„A ako i vi budete kasnije hteli da navratite na jednu s nogu”, reče Ford, „možemo da vas odmenimo.”

„Hvala vam veliko”, reče gospodine Proser, koji već više ni sam nije znao kako da se ponaša, „hvala vam veliko, da, to je baš lepo od vas...” Namrštio se, pa se nasmešio, onda je pokušao da učini oboje istovremeno, to mu nije pošlo za rukom, dohvatio je svoju krznenu kapu i namestio je na vrh glave. Jedino je mogao da se nada da je upravo izvojevao pobjedu.

„Prema tome”, nastavio je Ford Prefekt, „ukoliko biste bili toliko ljubazni da dođete ovamo i da legnete...”

„Šta?” upita gospodin Proser.

„Ah, izvinite”, reče Ford, „možda nisam bio dovoljno jasan. Neko mora da leži pred buldožerima, zar ne? Inače ih ne bi ništa sprečavalo da krenu na kuću gospodine Denta, je li tako?”

„Šta?” upita gospodin Proser ponovo.

„Sve je to baš jednostavno”, reče Ford. „Moj klijent, gospodin Dent, kaže da će prestati da leži ovde u blatu jedino pod uslovom da vi dođete i zamenite ga.”

„Ma šta to pričaš?” upita Artur, ali Ford ga munu cipelom da čuti.

„Vi hoćete”, reče Proser, polako se privikavajući na tu novu zamisao, „da dođem i legnem tu...”

„Da.”

„Ispred buldožera.”

„Da.”

„Umesto gospodine Denta.”

„Da.”

„U blato.”

„U, kao što rekoste, blato.”

Čim je gospodin Proser shvatio da je ipak on taj koji gubi bilo mu je nekako lakše: to je mnogo više ličilo na svet kakav je poznao. Uzdahnuo je.

„Zauzvrat, vi ćete odvesti gospodine Denta u krčmu?”

„Tako je”, reče Ford. „Baš tako.”

Gospodin Proser nervozno napravi nekoliko koraka i zastade.

„Obećavate?” reče on.

„Obećavam”, reče Ford. Zatim se okrete Arturu.

„Hajde”, rekao mu je, „ustani i pusti čoveka da legne.”

Artur ustade, osećajući se kao da sanja.

Ford pokaza mesto Proseru, a ovaj tužno, nespretno, sede u blato. Osećao se kao da čitav njegov život predstavlja neki san, a ponekad se pitao čiji je tu san posredi i da li taj što sanja stvarno uživa u svemu tome. Blato mu se razlivalo pod zadnjicom i slivalo u cipele.

Ford ga namrgođeno pogleda.

„I bez nevaljalog rušenja kuće gospodina Denta dok on nije tu, dogovoreno?” rekao je.

„Sama pomisao”, zabrunđa gospodin Proser, „nije čak ni počela da nagoveštava”, produži on i leže na leđa, „makar i najobičniju mogućnost da mi prođe kroz um.”

Video je kako mu prilazi sindikalni predstavnik buldožerista, zavalio je glavu u blato i sklopio oči. Pokušavao je da razradi svoje razloge u predstojećoj raspravi o tome da sada on ne predstavlja opasnost po njihovo mentalno zdravlje. U to nije bio nimalo siguran - um kao da mu je do vrha bio ispunjen vriskom, konjima, dimom i zadahom krvi. To mu se uvek dešavalo kada bi se osetio poniženo ili prevareno i nikada mu nije pošlo za rukom da to objasni sebi. U uzvišenoj dimenziji, o kojoj nam ništa nije poznato, moćni Kan urlao je od besa, ali gospodin Proser samo je blago drhtao i ječao. Osetio je kako mu se oči pune suzama. Birokratske tupadžije, gnevni ljudi prisiljeni da leže u blatu, neobični stranci koji sa sobom donose neobjašnjiva poniženja i neidentifikovana vojska konjanika koja mu se smeje unutar glave - kakav dan!

Kakav dan. Ford Prefekt je znao da budućnost Arturove kuće, bilo da je sruše ili ne sruše, ne вреди ni po lule duvana.

Artur je i dalje delovao vrlo zabrinuto.

„Ali, možemo li mu verovati?”

„Ja, lično, verovao bih mu sve do kraja sveta”, reče Ford.

„O, da”, uzvratil Artur, „a kada će to biti?”

„Za jedno dvanaest minuta, počev od ovog trenutka”, reče Ford.

„Dođi, potrebno mi je piće.”